

Peter Duetoft (CD):

Det er altid spændende at høre hr. Ahlmann-Ohlsen, og i dag var det også befriende. Det var befriende, fordi vi var fri for den klapjagt på regeringen, som vi ellers har oplevet at Det Konservative Folkeparti har kørt lige siden regeringsskiftet: at alt, hvad regeringen gør, kunne Det Konservative Folkeparti i hvert fald gøre bedre. Det skal hr. Ahlmann-Ohlsen have tak for. Jeg synes, at det var en meget konstruktiv afslutning, som vi i alt fald gerne vil være med til at arbejde videre ud fra.

Jeg har en enkelt kommentar, og det er altså ikke for at grave grøfter: Med al respekt for SNU's formandskab, som er dygtige folk, tror jeg, at den begrænsede periode, man taler om at der skal til for at hjælpe Øst- og Centraleuropa op, er en periode af en varighed på måske 20 eller 50 år. Hr. Ahlmann-Olsen sagde det ikke, men når man hørte citatet, kunne man få den fornemmelse, at nu gør vi lige det her i et par år, og når det så er overstået, går vi alle sammen sammen om at hjælpe den tredje verden. Det er altså noget, der drejer sig om 20, 30, 40 år.

Udgangspunktet med hensyn til den tredje verden er jo, at problemerne – f.eks. befolkningsekspllosionen, som jeg nævnte, i et land som Egypten, der ligger tæt på Europa – er så store og så presserende og så hurtigtvirkende. Er det 60 pct. af den egyptiske befolkning, der er under 18 år? De begynder snart at finde ud af, hvordan man gør ting og sager, og så kan Europa altså godt få problemer. Det kan vi ikke vente 20, 30, 40 år på.

Det er dér, jeg har den største bekymring med hensyn til omlægningen, nemlig at man tror, at det er let at løse Østeuropas problemer i et snuptag, for det tror jeg faktisk ikke at det er. Men igen tak til hr. Ahlmann-Olsen for den meget positive og konstruktive udgangsvinkel her til sidst.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det er jo sådan, at den slags debatter, hvor der opstår en vis enighed, jo desværre ikke har den store bevågenhed i befolkningen; det må vi jo nok sige her denne juni-fredags-middagsstund.

Jeg vil gerne forklare hr. Riishøj, hvorfor det akkurat er 1 mia. kr. I den forbindelse vil jeg

også gerne svare fru Hanne Severinsen, som jo var inde på, at man ikke fra Venstres side ville lægge sig fast på 1 mia. kr. Det vil vi heller ikke. Men jeg vil gerne sige, at når vi ikke har sagt 1 mia. kr. *om året* – hvad vi jo godt kunne have fundet på – eller når vi ikke har sagt 2 mia. kr., så er det, fordi vi følte, at vi gerne ville være imødekommende over for Folketingets partier. Vi synes ikke, at der er grund til at bruge dét som en begrænsning. På den anden side skal der et vist beløb til, og vi vil gerne signalere, at vi godt vil lægge stemmer til at øge indsatsen.

Jeg synes, hr. Riishøj tog det med citatet fra SNU pænt, for jeg ved godt, hvilken sympati han har for den respekterede kreds og i det hele taget forskningsverdenen, og det mener jeg også at vi skal have. Hr. Riishøjs kommentarer til indlægget om, at vi skal foretage en videnopsparing, er vi helt enige i.

Fremskridtspartiet drog jo forholdene omkring kernekraftværkerne ind i billedet. Det mener jeg også er helt rigtigt at få med i temaet. Det er jo ikke noget, der sker lige over natten, dette her, men jeg synes, at det skal på banen, og jeg er glad for, at det er kommet med som en del af debatten til nedbrydning af eventuelle faste grænser, som måske kunne opløses i fællesskab.

Til allersidst vil jeg sige, at det er konstruktivt, at det sociale og det sundhedsmæssige aspekt – også i forhold til ministeren – nu kommer med i billedet. Det tror vi er vigtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Første næstformand (Ivar Hansen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.